

HISTORIAMME
MUINAIS-
KERTOMUKSET
HERÄÄVÄT
ELOON

Tervetuloa aikamatkalle, joka alkaa ensimmäisten asukkaiden saapumisesta Suomeen ja päättyy kristinuskon ja kansanuskon verisiin törmäyksiin 1200-luvulla. Romaani viivähtää ajanlaskun alkua edeltäneiden vuosituhansien tragedioissa ja voitoissa. Lemminkäisen ja Lallinkin tarinat avautuvat meille uudella tavalla. Tuloksena on kirjallista arkeologiaa II 000 vuoden ajalta.

Risto Isomäki johdattaa lukijan suomalaisuuden alkulähteille, aikaan ennen suota, kuokkaa ja Jussia.

"Isomäen kirjojen viehätyks perustuu siihen, että hän antaa uuden näkökulman suurille asioille, jotka ovat koko ajan olleet silmiemme edessä."

TAMPEREEN KAUPUNGINKIRJASTO-
PIRKANMAAN MAAKUNTAKIRJASTO

837N36618013

Risto Isomäki

VIIDEN
MEREN
KANSA

10A

84.2

ISO

Risto Isomäki

VIIDEN
MEREN
KANSA

IN
TO

Metsästäjä havahtui ajatuksistaan nähdessään, miten musta piste nousi hetkeksi näkyviin, noin sadan metrin päässä sijaitsevan hengitysavannon kohdalla. Piste oli kovin pieni ja se oli näkyvissä vain muutaman sekunnin ajan, mutta Metsästäjä tiesi nähneensä hengittävän norpan sieraimet, sen nenän yläosan. Hän ei vielä tehnyt mitään vaan odotti, että hylje kävi pinnalla hengittämässä toisen ja sitten kolmannen, neljännen ja viidennen kerran. Sen jälkeen mustaa pistettä ei enää näkynyt.

Nyt se on rauhoittunut, ajatteli Metsästäjä. Hylje uskoi nyt, että lähellä ei voinut olla mitään vaarallista. Se ajatteli, että jos jäällä olisi ihminen tai valkoinen karhu, se olisi jo paljastanut itsensä ja hyökännyt.

Metsästäjä tarttui harppuunaan. Hän otti peuransarven toiseen käteensä ja raapaisi varovasti jään pintaa sen kärjellä. Liike oli niin hidaskin, ettei se aiheuttanut ihmiskorvin kuultavaa ääntä. Metsästäjä tiesi kuitenkin, että hylje oli lähes varmasti aistinut raapaisun aiheuttaman värinän jään alla. Hän raapaisi jään pintaa uudelleen ja hetken päästä kolmannen kerran.

Hän ei kuullut eikä nähnyt mitään, mutta jatkoi jään raaputtamista. Yksi raapaisu kymmenen, viidentoista sydämenlyönnin välein.

Hylkeet olivat ovelia ja niiden aistit olivat äärimmäisen tarkat. Mutta niillä oli heikko kohtansa. Ne eivät olleet ainoastaan hyvin älykkäitä, vaan myös erittäin uteliaita. Niin kuin useimmat muutkin erityisen älykkäät eläimet olivat. Kuten ihmiset, valkoiset valaat ja yksisarviset valaat. Ja tietysti mustavalkoiset valaat.

Jäällä oli lunta, joten Metsästäjä ei nähnyt mitään jään alla tapahtua. Syksyn ensimmäisillä, läpikuultavilla teräsjäillä oli joskus mahdollista nähdä hylkeen varjon lähestyvän jään alla, silloin kun jää oli kasvanut tarpeeksi lujaksi ja paksuksi ennen kuin ensimmäinen lumi satoi sen ylle. Mutta nyt ensimmäinen varoitus hylkeen lähestymisestä olisi...

Metsästäjä näki, miten hylkeen sieraimet nousivat vedestä, vain metrin päässä hänestä. Hylje ei kuitenkaan voinut nähdä häntä. Sieraimet katosivat. Metsästäjä odotti, hiljaa ja liikahtamatta, rauhallisesti hengittäen. Hylje nousi jälleen avantoon ja nyt se nosti myös päänsä ja osan ylävartalostaan ilmaan, nähdäkseen mikä oli aiheuttanut raapivan äänen.

Metsästäjän vartalo jännittyi. Hän singahti eteenpäin ja syöksi harppuunan käsiensä ja harteidensa koko voimalla kiehkurahyljettä kohti. Vartalon kierähdys vahvasti iskun voimaa. Harppuuna osui ja upposi syvälle norpan sisään, viimeisiä väkisiä myöten.

Olen pahoillani, pikkuveli, ajatteli Metsästäjä, ja tunsin samanaikaisesti sekä riemua oman onnistumisensa johdosta että syvää surua hylkeen kokeman kärsimyksen ja sen ennenaikaisen kuoleman vuoksi.

Norppa sukelsi saman tien ja katosi jälleen veden alle mutta Metsästäjä tiesi, ettei harppuuna irtoaisi ja että kanervasta ja suolista tehty köysi oli enemmän kuin tarpeeksi vahva kestämään pienen kiehkurahylkeen painon ja sen epätoivoiset viimeiset rimpuilut ennen kuin se hetken päästä menehtyisi verenvuodon takia. Jälle keräksi laskettu köysi juoksi avantoon hylkeen perässä ja kun se loppui, ristikkäispuu nousi pysyyn ja singahti köyden perässä kohti avantoa. Se ei kuitenkaan mahtunut sisään avannosta vaan sen haarat jysähtivät jäätä vasten ja pysäyttivät hylkeen pakomatkan.

Minä pyydän sinulta anteeksi, kun tapaamme seuraavan kerran, ajatteli Metsästäjä, jonkun sinun myöhemmän elämäsi tai jonkun minun seuraavan elämäni aikana. Tai jonkun myöhemmän suuren kierron aikana, kun elämme molemmat henkien maailmassa.

Metsästäjä odotti, kunnes hylkeen rimpuilut olivat ohi eikä köysi enää liikkunut. Sitten hän kiskoi hylkeen jälle. Hän kat-